

BELKOTAĆ (3) *vb impf*

Teksty nie oznaczają é oraz ó; prawdopodobnie e oraz o jasne (tak Cn).

praes 1 sg bełkocę (1). ◇ 3 sg bełkoce (1). ◇ part praes act bełkocąc (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI – XVIII w.

Klekotać, momotać, także mówić niewyraźnie (o mowie dziecka); bilbere Calep, Cn (3) : (marg)

Dzyatki iáka rołkołz. (–) A ono gdy iuż imie mowic tedy ledá co bełkocze/ á przedfię mu nadobnie przyftoi. *RejZwierc* 32v; Bo ták mądrzy powiedáli/ Iż nigdy nie żáłowáli/ Kiedy poćciwie milczeli/ Niżli bełkocąc łgác mieli. *RejZwierc* 233v; Bilbo – Bełkocę. *Calep* 129b.

Synonimy: glegotać, klekotać.

Cf [BELKOTANIE], BLEGOTAĆ

BZ